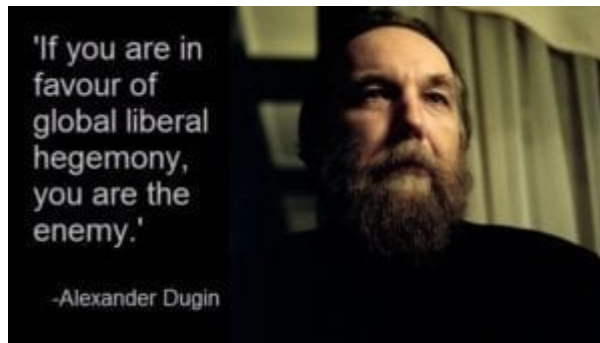

Autor: Alexandr Dugin

V tomto obtížném čase, kdy se odvíjí vážná krize na naší západní hranici, bych se rád obrátil na americký lid, abych mu pomohl lépe pochopit postoje ruských vlastenců, které sdílí většina naší společnosti.

Rozdíl mezi dvěma významy pojmu „být Američan“, z ruského pohledu

1. Důkladně rozlišujeme mezi dvěma odlišnými entitami: americkým lidem a americkými politickými elitami. První máme skutečně rádi, druhou hluboce nenávidíme.
2. Američané mají svébytné tradice, zvyky, hodnoty, ideály, možnosti a náboženské víry. Ty každému zaručují právo na odlišnost, svobodu volby, možnost stát se a být kýmkoliv dle své vlastní vůle. To je úžasná vlastnost, která dodává sílu, hrdost, sebeúctu a jistotu. To my Rusové obdivujeme.
3. Americké politické elity – zejména na mezinárodní úrovni – myslí a jednají v rozporu s těmito hodnotami. Trvají na konformitě a považují americký styl života za univerzální a závazný. Upírají jiným národům právo na odlišnost a vnucují všem pravidla tzv. „demokracie“, „liberalismu“, „lidských práv“ atd., které často nemají nic společného s hodnotami ne-západních nebo prostě ne-amerických společností. Toto je ve zjevném rozporu s vnitřními zásadami a hodnotami Ameriky. Uvnitř hranic je právo na odlišnost zaručeno, vně je upíráno. Proto máme za to, že problém spočívá v americké politické elitě a jejích dvojích standardech. Ze zvyků se stala pravidla a protiklady jsou považovány za logicky platné. Tomu nerozumíme a ani to nepřijímáme – zdá se, že americké elity jsou vlastně zcela neamerické.
4. Je zde tedy rozpor: americký lid je v zásadě dobrý, zatímco americké elity v zásadě špatné. To, co pociťujeme vůči americkým elitám by nemělo být směřováno na americký lid a naopak.
5. Kvůli tomuto paradoxu není pro Rusa snadné správně vyjádřit svůj postoj ke Spojeným státům. Můžeme říci, že je milujeme a můžeme říci, že je nenávidíme – a oboje bude pravda. Není ovšem vždy snadné jasně vyjádřit tento rozporuplný postoj a proto vznikají četná

nedorozumění. Pokud chcete skutečně vědět, co si Rusové myslí o Americe, měli byste mít tuto poznámku vždy na paměti. Je snadné manipulovat s touto významovou dualitou a nepatřičně vykládat ruský antiamerikanismus. Pokud ovšem budete mít stále na paměti naše vysvětlení, vše co od nás uslyšíte pochopíte mnohem snáz.

Stručný vhled do ruské historie

1. Americký národ vznikl spolu s kapitalismem – ve středověku neexistoval. Předkové Američanů neprožili americký středověk, prožili ten evropský. To je význačný rys americké společnosti. Možná proto Američané upřímně věří, že ruský národ byl zrozen spolu s komunismem a Sovětským svazem – jsme ovšem mnohem starší. Sovětská éra byla pouze krátkým obdobím v naší dlouhé historii. Byli jsme před SSSR a jsme i po něm. Pokud tedy chcete pochopit Rusy (stejně jako Ukrajince), měli byste vzít do úvahy naši historii.

2. Rusové pokládají Ukrajinu za součást **Velkého Ruska (Великороссия)**. K tomu nedošlo dobytím, ale zrodem ruské státnosti právě v Kyjevě. Zde v 9. století vznikl náš národ i stát. Je to naše centrum, milované první hlavní město. Později, v 12. – 13. století, se Kyjevská Rus rozpadla na dva nejvýznamnější znesvářené celky. **Haličsko-volyňské knížectví** na západě a knížectví **vladimirské** (z něhož později vznikla Moskva) na východě. Celou oblast ovšem obýval jediný národ – **východní Slované**, ortodoxní křesťané. Vládci západních knížectví byli aktivněji zapojeni do evropské politiky, a tak měli více kontaktů a vazeb se západním křesťanstvím a relativně méně s východním. Titul velkoknížete náležel vládcům východních části a ti byli také považováni za vládců celé Rusi (ne vždy *de facto*, vždy ale *de iure*). V období mongolské nadvlády podléhaly východ i západ Zlaté hordě. Východní Rusko bylo jednotné kolem nové metropole Moskvy a po svržení tatarské vlády převzalo moskevské knížectví pozici regionálního hegemonu, stvrzenou pádem Byzance. Odtud také pochází doktrína Moskvy jako **Třetího Říma**.

Osud západní části byl odlišný: byla začleněna do litevského státu, který se posléze stal polským. Ortodoxní západní Rusové se tak dostali pod katolickou vládu. Dříve vlivná haličská a volyňská knížectví byla roztržena a ztratila i sebemenší náznak nezávislosti. Jejich teritoria byla rozdělena mezi Litvu, Rakousko, Uhry a Rumunsko. Bavíme se ovšem jen o území dnes označované jako **Pravobřežní Ukrajina (Правобережная Украина)**. Levobřežní Ukrajinu (**Левобережная Украина**) osídli **Kozáci** – kočovný lid žijící ve všech zemích **Nové Rusi (Новороссия** – prostor zahrnující východní, jihovýchodní Ukrajinu a jihozápad Ruska, Krym v té době náležel osmanskému Turecku).

3. **Ruské impérium** ve svém růstu začlenilo pod svá křídla všechny kozácké země (Nová Rus) a kus po kousku osvobozovalo i další oblasti osídlené Západními Rusy zpod polské a německé nadvlády. Moskevská knížata toto považovala za proces obnovy staré, Kyjevské Rusi, který měl sjednotit všechny ortodoxní Slované, Západní i Východní, v tomto jedinečném království.

4. V průběhu 18. a 19. století bylo sjednocení Západní Rusi dokončeno a po četných válečných taženích a diplomatické aktivitě získalo konečně Ruské impérium na Turcích i Krym.

5. Během 1. světové války obsadili Němci nakrátko západ Ruské říše. Po Říjnové revoluci se říše rozpadla a mnohé národy se pokoušely najít a prosadit své sebeurčení. Různí lidé – **Petljura, Machno a Levickij** se pokusili „založit“ ukrajinský národ pomocí samostatných států s jepičím životem. Ty bojovaly mezi sebou i oběma stranami ruské občanské války. Nakonec bolševici získali kontrolu nad celým územím bývalé carské říše a vyhlásili SSSR. Právě Sovětský svaz pak uměle vytvořil Ukrajinou republiku skládající se ze Západního Ruska (Volyň a Halič) a Jižního Ruska (Nová Rus). V padesátých letech byla přičleněna Krymská republika. V tomto útvaru byly sjednoceny tři hlavní etnické skupiny: západní Rusové, s původem v haličském a volyňském knížectví, kozácké/velkoruské obyvatelstvo Nové Rusi; Krym pak obývali Velkorusové a pozůstatky původních před-ruských Tatarů. Tato Ukrajinská SSR byla bolševiky vytvořeným základem moderní Ukrajiny. Ta vyhlásila nezávislost v roce 1991 po rozpadu SSSR. A nejen to – právě toto vyhlášení nezávislosti vyvolalo rozpad Sovětského svazu.

6. Moderní Ukrajinci tak, co se týče etnického původu, pocházejí ze tří větví – západoruské, kozácké, velkoruské, včetně tatarské menšiny na Krymu.

Ukrajinská identita a její dvě geopolitické možnosti

1. Problém Ukrajiny spočívá v množství soupeřících identit. Hned po vyhlášení moderního ukrajinského státu v roce 1991 vyvstala otázka celoukrajinské identity. Protože podobný stát a národ nikdy v historii neexistoval, musel být národ uměle „vytvořen“. Tři hlavní větve ukrajinské identity však obsahovaly silné odstředivé tendence. Krym a Nová Rus, obývané z většiny Velkorusy, byly přitahovány k Ruské federaci. Západní Rusové se považovali za jádro svébytného ukrajinského národa, jehož ideu si stvořili ke svým účelům. Západní Rusové, kteří za 2. světové války zčásti podporovali Hitlera (Bandera, Šuchevič), měli a stále ještě mají silnou etnickou identitu, v jejímž centru hraje hlavní úlohu nenávisť k Velkorusům (a v o něco menší míře k Polákům). Zdroj této animozity lze vystopovat k historickému soupeření dvou ruských feudálních knížectví, pokračujícímu za carské éry a následovanému stalinským terorem. Stalinovy čistky postihly všechny etnické skupiny, ale Západní Rusové je považovali za velkoruskou pomstu na nich (i když byl Stalin Gruzínek a bolševici internacionalisté). Proto zvolená identita nového státního útvaru byla čistě západoruská (haličsko-volyňská) a neponechávala žádný prostor novo – či velkoruské identitě.

2. Tento stav našel vyjádření v podobě dvou opačných geopolitických směřování – západním a východním, proevropským a proruským. Západní části Ukrajiny usilovaly o evropskou integraci, východ země a Krym o posílení vazeb na Rusko. Reprezentanti „haličského“ proudu získali rozhodující pozice v řadách ukrajinské politické elity a pokusili se o upevnění jediné – západní – celoukrajinské identity – čímž upírali právo Východu a Jihu na vyjádření své vize. Na západě Ukrajiny byl hluboce zakořeněný antisovětskismus, stejně jako jistá míra srozumění s myšlenkami Bandery a Šucheviče, které nová Ukrajina považovala za národní hrdiny. Nenávisť k Velkorusům kvetla stejně jako protiruská xenofobní rétorika.

3. Na Východě a Jihu se pevně udržely sovětské hodnoty a díky tomu tam přetrvala velkoruská identita. Jih a Východ však vystupovaly pasivně a jejich politický vliv byl tak

omezený. Přesto tamní obyvatelstvo jasně dávalo najevo své smýšlení podporou proruských (nebo alespoň ne do takové míry rusofobních a prozápadních) kandidátů.

4. Pro ukrajinské politiky představovalo vyvažování dvou opačně směřujících tendencí trvalou výzvu. Každá ze stran vznášela vzájemně neslučitelné požadavky: Západ prosazoval proevropské směřování, Jih a Východ proruské. Všichni prezidenti byli nepopulární, v zásadě pro neschopnost vyřešit problém, který nemá řešení. Pokud vyhovíte jedné skupině, druhá vás okamžitě bude nenávidět. Za těchto podmínek vystupovali „Západníci“ aktivněji a za vydatné podpory EU a zejména USA částečně uspěli v zakotvení své verze panukrajinské identity napříč politickým prostorem země.

Události a jejich význam

1. Nyní se přibližujeme současnému dění. Oranžovou revoluci odstartovali Západníci, když napadli oprávněné vítězství Viktora Janukovyče, považovaného za kandidáta Východu. Mimořádné, **opakované druhé kolo** voleb bylo v rozporu se všemi normami revolucí vynuceno k dosažení triumfu západního kandidáta Juščenka. V dalších volbách získal tento prozápadní prezident pouhých 4% hlasů a zvolen byl východní kandidát Janukovyč. Protentokrát byl výsledek natolik jednoznačný, že si jej nikdo netroufl zpochybnit.

2. Janukovyč se snažil vést vyváženou politiku. A tak zatímco nebyl příliš proruský, nevyhověl ani každému západnímu požadavku. V pokusu klamat jak Putina, tak Obamu neměl úspěch ani štěstí a navíc se mu povedlo zklamat Ukrajince z obou stran barikády. Projevil se jako oportunista bez skutečné integrální strategie, kterou však bylo téměř nemožné rozvinout ve společnosti s rozdvojenou identitou a povahou. Více reagoval, než jednal.

3. Posléze, když váhavě a neochotně svým nepodepsáním asociační dohody mezi Evropskou unií a Ukrajinou vykročil směrem k Rusku, se prozápadní opozice vzbouřila. Proto vznikl **Majdan**. V počátku to byla vzpoura Západu proti Jihu a Východu. Proto jsou pro ni rusofobie a projevy nacistické nostalgie naprosto klíčové.

4. Opozici se dostalo ohromné podpory ze západních zemí – především Spojeným států. Role Ameriky v událostech a vůle amerických činitelů ke svržení proruského prezidenta se ukázaly jako silné a pevné (viz přepis uniklého rozhovoru **Nuland-Pyatt** – pozn. DP). Nyní vychází najevo, že ostřelovači, kteří měli na svědomí většinu mrtvých, nepatřili k Janukovyčovi (viz další uniklý rozhovor **Paet-Ashton**). Je zřejmé, že byli součástí amerického plánu na ukrajinskou revoluci a eskalaci konfliktu

5. Majdan provedl revoluci, svrhl Janukovyče, který uprchl do Ruska, a nelegálně se chopili v Kyjevě moci. Šlo o protiprávní puč, který vynesl k moci nelegitimní juntou.

6. První kroky Západanů po uchopení moci byly:

- vyjádření odhodlání k vstupu do NATO
- útoky na užívání ruského jazyka

- žádost o vstup do EU
- zamítnutí dalšího užívání ruské námořní základny v Sevastopolu
- jmenování zkorumpovaných oligarchů guvernéry na jihu a východě země

7. V odpovědi na tyto kroky převzal Putin kontrolu nad Krymem na základě dekretů legitimního ukrajinského prezidenta - Janukovyče. Mimo to získal od Dumy souhlas rozmístit na Ukrajině ruskou armádu. Krymská samospráva byla uznána za právoplatné zástupce lidu a Putin odmítl jakékoli styky s kyjevskou juntou.

8. To je současná situace.

Krátkodobá prognóza

1. Jakým směrem povede další kurz událostí? Je logické, že Ukrajina, tak jak existovala během 23 let své nezávislé existence, je minulostí. To je nezvratné. Rusko začlenilo Krym do federace a prohlásilo se garantem svobody volby Jihu a Východu Ukrajiny (Nové Rusi).

2. V blízké budoucnosti vzniknou (přínejmenším) dvě nezávislé státně-politické entity na základě výše vymezených identit. Západní Ukrajina se svou ultranacionalistickou a zároveň „severoatlantickou“ ideologií a Nová Rus s proruskou (a eurasijskou) orientací (a bez zjevné ideologie, podobně jako Rusko). Západní Ukrajina se pokusí Jih a Východ udržet a jelikož to demokratickými prostředky prokáže nemožným, dojde na užití násilí. To postupně vyvolá násilnou reakci a/nebo Rusko zasáhne.

3. USA a země NATO budou všemi prostředky podporovat kyjevskou juntou. Tato strategie ovšem situaci jen zhorší. Jádrem celé situace je toto: Pokud by Rusko zasahovalo do záležitostí státu, jehož obyvatelstvo považuje zásah za neoprávněný, pozice NATO a USA by byla přirozeně opodstatněná. V současné situaci ale lidé z jihu a východu Ukrajiny zvou, očekávají a vítají Rusy. Na Ukrajině probíhá svým způsobem občanská válka - Rusko otevřeně podporuje Jih a Východ, USA a NATO Západ. Západní Ukrajinci se snaží vynutit obecný konsenzus na tom, že nikoli všichni lidé na Východě a Jihu jsou rusofilové. S tím lze souhlasit. Je ovšem také pravdou, že ne všichni na Západní Ukrajině jsou nadšeni Pravým sektorem, Banderou a Šuचेvičem a vládou oligarchů. Případnou ruskou invazi na Západní Ukrajinu nebo Kyjeva by bylo možné považovat za neopodstatněnou agresi. Totožnou agresí je ovšem současná pozice Spojených států, které se snaží pomoci zajistit kyjevské juntě kontrolu nad proruskými částmi země. Toto je považováno za protiprávní agresi a vyvolá to zuřivý odpor.

Závěrem

1. Američanům bych rád vzkázal toto: Vaše politické elity se opět pokusily přimět Rusy nenávidět Američany, jako mnohokrát předtím, ale neuspěly. Nenávidíme americkou politickou elitu, která přináší smrt, teror, lži, hrůzu a krveprolití do mnoha míst na světě - do Srbska, Afghánistánu, Iráku, Libye, Sýrie a nyní i na Ukrajinu. Nenávidíme globální oligarchii, která uzurpovala Ameriku a používá ji jako svůj nástroj. Nenávidíme její dvojité standardy, kdy nevinní občané, bez jakýchkoli znaků sympatií, jsou označováni za „fašisty“ a na druhou

stranu otevření obdivovatele Hitlera a Bandery na Ukrajině nejsou „nacisté“. Vše co tito lidé říkají a vytváří, jsou až na malé výjimky lži. Nenávidíme tyto lži, protože jejich oběťmi nejsme jen my, ale i Američané. Vy jim věříte a volíte je. Dáváte jim svoji důvěru. Oni vás však jen klamou a zrazují.

2. Nemáme žádné plány ani touhy poškodit Ameriku. Jsme od vás daleko, a jak vyhlásil prezident Monroe, Amerika je pro Američany a jejich zájmy. Ne pro Rusy nebo ostatní. To je spravedlivý požadavek. Chcete být svobodní a stejně si to jako všichni ostatní zasloužíte. Ale co proboha děláte v hlavním městě starobylé Rusi, **Victorio Nulandová**? Proč zasahujete do našich vnitřních záležitostí? My se držíme práva a logiky, historických tradic a respektujeme identity, odlišnosti. Toto není americká záležitost, že ne?

3. Jsem si jistý, že mezi americkým lidem a elitami země je hluboká propast. Jakýkoli Američan, který by nezaujatě prostudoval tuto záležitost by řekl: „Nechte je, ať si sami rozhodnou. Tihle podivní divocí Rusové nejsou jako my, ale nechte je jít vlastní cestou a my půjdeme svou.“ Agenda amerických elit je ale jiná: vyvolávání válek, vměšování se do regionálních konfliktů nebo podněcování etnické nenávisti. Tito lidé obětují americký lid pro cíle, které jsou vám velmi vzdálené, nejasné a také velmi, velmi zlé.

4. Američané by neměli volit mezi Ukrajinci (Západními Rusy – Halič, Volyň) a Rusy (Velkorusy). O to nejde. Buďte pro Ameriku, autentickou Ameriku se svými hodnotami. Pomozte si sami a nechte nás být tím, kým jsme. Avšak vaše elity rozhodují za vás. Lžou vám a dezinformují vás. Ukazují zfalšované obrazy a zinscenované události doprovázené vyfabrikovanými vysvětleními a idiotskými komentáři. Lžou o nás a lžou i o vás. Ukazují vám pokřivený obraz vás samých. Americká politická elita ukradla, pokřivila a zfalšovala americkou identitu. Snaží se naše národy přimět k vzájemné nenávisti.

5. Toto je můj návrh: sjednoťme se v odporu k americkým elitám. Vytáhněme do boje za vlastní identitu – vy za americkou, my za ruskou, nepřítel je v obou případech totožný – globální oligarchie, která pomocí zneužívání vás a ničení nás ovládá svět. Povstaňme! Odporujme! Společně. Rusové a Američané. My, lid. Ne jejich loutky.

Článek Alexandra Dugina „Letter to the American People on Ukraine“ byl převzat ze stránek Open Revolt.